

20121125030706

仙佛慈訓 Tiên Phật từ huấn

中華民國一〇一年歲次壬辰十月十二日
TRUNG HOA DÂN QUỐC NĂM 101 TUẾ THỨ NHÂM THÌN
NGÀY 12 THÁNG 10

發一崇德 台北道場 桃園區 富德佛堂

Phát Nhất Sùng Đức đạo trường Đài Bắc , khu Đào Viên , phúc Đức phật đường

社會界越語兩天率性進修班

Giới xã hội Quốc ngữ , hai ngày Suất Tính Tiên Tu Ban

中華民國一〇一年歲次壬辰十月十二日 富德佛堂
TRUNG HOA DÂN QUỐC NĂM 101 TUẾ THỨ NHÂM THÌN
NGÀY 12 THÁNG 10 PHÚ ĐỨC PHẬT ĐƯỜNG

恭求仙佛慈悲指示訓

CUNG CẦU TIÊN PHẬT TỪ BI CHỈ THỊ HUẤN

我可愛的徒兒在哪裡 為什麼隱藏你的蹤跡

Đồ nhi dễ thương của thầy ở đây,
Tại sao ẩn tàng dấu vết của con

我可愛的徒兒在哪裡 崇師在這裡聲聲呼喚你

Đồ nhi dễ thương của thầy ở đâu,
Thầy tại nơi đây từng tiến từng tiến kêu gọi con

光陰不等候 年華逝水流 及時把握

Thời gian không chờ đợi, Tuổi tác như nước trôi,
Phải kịp thời nắm bắt,

不再愁眉鎖 灑脫心開闊 真理來探求

Đừng nên chau mày buồn phiền,
Tâm phải rộng rãi bao la, Đi tìm tòi chân lý

但願徒兒明白師的話 感恩珍惜你所擁有的當下

Chỉ nguyện đồ nhi hiểu rõ lời của thầy,
Cảm ơn trân tiếc bây giờ đã có

但願徒兒體會師的話 自在快活永遠笑哈哈

Chỉ nguyện đồ nhi thể hội được lời của thầy,
Tự tại vui vẻ mãi mãi cười ha ha

調寄：也是情歌 語寄：可愛的徒

Điệu gửi; là nhạc tình yêu,
Ngữ gửi; là đồ nhi dễ thương

吾乃 NGÔ NÃI LÀ

濟公活佛 奉

TÊ CÔ NG HOẠT PHẬT PHỤNG

旨 降佛樓 進門早叩

MẦU CHỈ, Giáng phật lầu, Và cửa sớm đã khấu đầu

皇 座 復問吾徒皆安否

HOÀNG MẦU TỌA, Lại hỏi đồ nhi của thầy đều có bình an không,

平和心氣勿妄動 Bình hòa tâm khí đừng vọng động

為師再來批情由 Để thầy lại phê tình do

哈哈 Ha ha

遠渡重洋至台灣 諸位徒兒可皆安

Xa xôi vượt trùng dương đến đài loan,

Các đồ nhi điều có bình an không

徒兒實是好福氣 能至寶島遇真傳

Đồ nhi thật là phúc khí tốt,

Có thể đến tới bảo đảo gặp chân truyền

聞道乃是佛緣厚 又能入此率性班

Cầu được đạo là do phật duyên thâm hậu,

Lại có thể vào được lớp suất tính

此等機緣非輕易 徒兒切勿來輕觀
Có duyên này không có dễ dàng,
Đồ nhi đừng nên coi thường

人生真諦今探究 不再迷瞞一生完
Nhân sanh chân đế bây giờ tìm tòi nghiên cứu,
Đừng có mê muội hết một đời

看清世間種種幻 超越自我更達觀
Nhìn rõ thế gian mọi thứ ảnh ảo,
Siêu việt chính mình đạt đến lạc quan

今時既能法船上 回心向道禮佛仙
Bây giờ đã lên được pháp thuyền,
Hồi tâm hướng đạo lễ phật tiên

學習道中之規矩 改變自己之面顏
Học tập phật quy của đạo,
Cải biến nét mặt của chính mình

前世所造今生受 無須怨懟在心田
Kiếp trước đã tạo, Kiếp này phải chịu ,
Không cần oán hận trong tâm điền

歡喜面對一切事 感恩二字放心間
Hoan hỷ đối diện tất cả mọi sự việc,
Cảm ơn hai chữ để trong tâm

珍惜擁有知足樂 見得思義無有貪
Trân tiếc đã có biết đủ là vui,
Thấy được đều tốt , đừng nên tham

凡事依乎於理也 自能快樂無惱煩

Bất kì việc gì phải hợp với lý,
Có thể vui vẻ không phiền não

快快樂樂日子過 簡單自在得輕歡

Vui vui vẻ vẻ sống qua ngày,
Đơn giản tự tại được thoải mái vui vẻ

命裡有時終須有 切勿貪求難得緣

Trong mệnh nếu có thì sẽ có,
Đừng có tham cầu duyên khó được

徒兒顯現已智慧 是道則進方為賢

Đồ nhi phải hiện ra trí tuệ của mình,
Hợp với đạo phải tiến mới thành hiền

三思而行心莫亂 自求無欺天地顏

Tâm đừng loạn, Suy nghĩ kỹ mới làm,
Tự cầu không lừa dối trước mặt trời đất

舉頭三尺神明有 一切存心當坦然

Cử đầu ba thước có thần minh,
Mọi sự phải tồn tâm ngay thẳng

光明正大君子做 喜神自會繞身邊

Làm quân tử quang minh chính đại,
Hỷ thần sẽ quanh quẩn bên cạnh mình

幸福美滿好徒兒 把握當下急修前

Hạnh phúc mỹ mãn hảo đồ nhi,
Nắm bắt lấy đương hạ gấp gấp đi tu

修道之路乃為好 行之終久能明然

Con đường tu đạo là tốt nhất,
Tu hành lâu dài sẽ hiểu rõ

常至佛堂佛光照 能得喜悅身健安

Thường đến phật đường phật quang chiếu,
Thân thể được khoẻ mạnh bình an

孝悌忠信禮義廉恥 好嗎 Có được không

轉筆再問眾徒童 大家是否皆安平

Chuyển bút lại hỏi chúng đồ nhi,
Các con có phải đều bình an

修道辨道明真理 代天宣化真道宏

Tu đạo bàn đạo minh chân lý,
Đại thiên tuyên hóa hồng triễn chân đạo

行道之心不退轉 辨道之時不居功

Tâm hành đạo không thối chuyển,
Khi bàn đạo không kể công

修道越久越謙下 學習大海百川容

Tu đạo càng tu càng khiêm tốn,
Học tập biển rộng bao dung tất cả các dòng sông

講道當能入性理 正知正見啟愚矇

Giảng đạo có thể nhập tánh lý,
Khai khởi ngu muội của chánh tri chánh kiến

真誠之心上天對 有朝必是收穫豐

Tâm chân thành đối với thượng thiên,
Có ngày sẽ được thu hoạch phong phú

徒兒好好實心辦 向道之心抱始終

Đồ nhi cố gắng thực tâm bàn,
Một tâm hướng đạo phải thủy chung

一誠九應得天助 何愁大道不展弘

Một phần thành tâm sẽ được trời trợ ứng chín phần,
Đừng lo lắng đại đạo không hồng triền

團結一氣合上下 彌勒志業共擔承

Đoàn kết nhất khí hợp thượng hạ,
DI LẶC chí nghiệp cùng gánh vác

共助上天原人濟 啟民為覺返天宮

Cùng trợ thượng thiên cứu nguyên nhân,
Mở mang cho nguyên thai phật tử tự giác trở về thiên cung

好嗎 Có được không

師賜徒兒平安果 祝福徒兒快樂多

Thầy tặng đồ nhi quả bình an,
Chúc phúc đồ nhi nhiều vui vẻ

拋去一切煩惱事 學習大肚彌勒佛

Bỏ đi tất cả những sự phiền não,
Học tập bụng dạ bao dung của phật DI LẶC

因時有限師言此 止此乩筆不批說

Vì thời gian có hạn thầy nói đến đây,
Xin ngừng bút tại đây không nói nữa

哈哈止 Ha ha ngừng

CHUYỆN KỂ VỀ THẦY TẾ CÔNG HOẠT PHẬT

Tại huyện Thiên Đài, tỉnh Triết Giang, có một vị quan tể họ Lý tên là Mậu Xuân, ông là người chính trực không tham danh lợi, về sau từ quan ở ẩn. Vợ ông là Vương phu nhân, thích bố thí giúp đỡ người khác, hai người đã kết hôn được 30 năm nhưng vẫn chưa có con nối dõi. Một đêm nọ, Vương phu nhân nằm mộng thấy một người có bàn chân màu kim tím tay cầm đóa hoa sen năm màu tặng cho bà. Vương phu nhân đã nuốt đóa hoa sen đó vào bụng mà không hề do dự, từ đó bà đã mang thai lục giáp. Vào mùng 8 tháng 12 năm thứ nhất đời vua Tống Quang Tông, đã hạ sinh một bé trai có khuôn mặt tròn trịa, khôi ngô tuấn tú. Bé trai đó chính là thầy Tế Công Hoạt Phật của chúng ta.

Từ nhỏ thầy Tế Công đã đọc thuộc tứ thư ngũ kinh và trư tử bách gia. Thầy không những tinh thông văn lý, mà còn giỏi việc ngâm thơ viết phú. Có vị Đạo Thanh trưởng lão muốn độ hoá thầy Tế Công, thầy đã nói rằng: “ta còn ba việc lớn chưa làm xong, cho nên khó lòng có thể tiếp nhận ý tốt của trưởng lão, thứ nhất là, xưa nay không hề có vị cao tăng nào ngu si đần độn cả, còn ta thì hãy còn ấu trĩ, cũng không đọc nhiều sách, đâu dám vọng tưởng đưa mình lên đẳng cấp thượng thừa. Hai là, thiên hạ không thể có một vị Phật bỏ tất bất hiếu, hướng hồ cha mẹ ta còn sống, trên dưới đều không có anh em có thể phụng dưỡng cha mẹ, thì làm sao ta dám bỏ mặc cha mẹ không lo để đi xuất gia? Thứ ba, việc xuất gia truyền đăng thì cần phải có cao tăng tuyệt đỉnh, hiện nay đền chùa tuy nhiều, song lại rất hiếm tri thức đại thiện tuyệt đỉnh, cho nên trước khi suy nghĩ kỹ ta đâu thể tùy tiện xuất gia.” Đạo Thanh trưởng lão cho rằng hai điều đầu tiên, thầy Tế Công đã hội tụ đủ, riêng điều thứ ba, trưởng lão có thể gánh vác được, thế là thầy Tế Công liền hỏi: “Xin hỏi trưởng lão đến nay đã sống trên thế gian này bao nhiêu năm rồi?” Thanh Đạo trưởng lão trả lời: “Lão tăng tại thế đã hơn 62 năm rồi”. Thầy Tế Công lại hỏi: “Nếu như đã sống trên thế gian này hơn 62 năm, vậy thì xin hỏi điểm linh quan trong cơ thể trưởng lão nằm ở đâu?” câu hỏi này đã khiến Đạo Thanh trưởng lão không thể trả lời được.

Đến năm thầy 18 tuổi, Vương phu nhân bị bệnh, được vài hôm bà qua đời. Phụ thân cũng đã về cõi Tây thiên không lâu sau đó. Sự vô thường của đời người, khiến cho thầy hiểu ra sự quý báu của thời gian, không được phép xem nhẹ chuyện sinh tử. Thế là thầy đến Linh Ấn Tự tại Tây Hồ, Hàng Châu bái Viễn Hạch trưởng lão xuất gia học ngồi thiền. Trong một đêm thầy đã bị ngã rất nhiều lần, thầy nghĩ: “Mục đích xuất gia của ta là mong được minh tâm kiến tánh, để ngộ được Phật pháp, vậy mà hiện giờ lại chỉ biết ngồi đây cảm điếc mù loạn như một cái xác chết, vậy thì có khác gì là cỏ cây đất đá đâu?” Do đó, thầy đến từ già phương trưởng chuẩn bị trở về nhà. Viễn Hạch trưởng lão trong phòng phương trưởng đã biết được những ý nghĩ của thầy, khi thầy bước vào phòng phương trưởng, Viễn Hạch trưởng lão bảo thầy đến gần hơn và tát thẳng vào mặt thầy một cái tát, đồng thời quát lớn: “Nơi đến còn chưa ngộ, há có thể biết nơi về, cái tát này, ta đánh vì cái tánh hay quên.” Chính cái tát này đã

khiến thầy khai ngộ, thầy đã nhớ ra được nhân duyên những kiếp trước của mình. Thế là trong tâm khảm của thầy, thầy đã có thể nhẹ nhàng vứt bỏ những tánh khí thông tục tầm thường, và tìm thấy nguồn trí tuệ thượng căn.

Để che giấu thân phận, hoà nhập chúng sinh, nhất cử nhất động của thầy Tế Công đều phần nào mang dáng vẻ của một gã điên khùng say rượu. Có lúc thầy chơi đùa với bọn trẻ con tại Lãnh Tuyền Tự, có lúc thầy lộn nhào với một lũ khi, có lúc thầy lại đi ngao du sơn thủy một mình, cất cao giọng hát, có lúc thầy đi khắp các con đường ngõ hẻm để kết duyên với mọi người. Với đôi giày rách, chiếc mũ rách và chiếc áo cà-sa cũng rách trên người, song, bằng tấm lòng từ bi độ thể cứu người, nơi đâu có bất bình là nơi đó có dấu chân của thầy Tế Công. Có một người vì muốn tìm lại đứa con gái mất tích của mình, nhưng tìm khắp nơi mà vẫn không thấy, trong lòng hết sức đau khổ và thất vọng, nên đã tìm cách định treo cổ tự vẫn. Thầy đã tìm đủ mọi cách để can ngăn khuyên bảo, và cuối cùng thầy dùng Phật pháp giúp ông ấy tìm được con mình, cha con đoàn tụ, vui vầy bên nhau. Có một lần, thầy Tế Công đi ngang một ngôi làng, vừa lúc có người làm lễ kết hôn. Tất cả dân làng đều đang chúc mừng cho đám cưới, nhưng thầy biết rằng ngọn núi cạnh làng sắp bị sạt lở, thế là thầy đã cướp tân nương, cõng trên lưng chạy ra khỏi làng, người dân trong làng đều chạy đuổi theo thầy, đuổi mãi cho đến khi ra khỏi ngôi làng. Khi đó, quả thật ngọn núi đổ xuống lấp bằng cả ngôi làng. Nếu thầy Tế Công không gây sự đùa cợt khiến mọi người đuổi theo, thì tánh mệnh của tất cả dân làng đã không còn. Dân làng thấy vậy, thật sự cảm thấy kinh hãi bất ngờ, từ đó cũng đã hiểu được dụng tâm của thầy.

Có một vị quan trong triều gọi là Thảm Ngũ Quan, quen biết với thầy Tế Công. Một hôm, ông ta mời thầy Tế Công đến uống rượu, để thử xem định lực của thầy tu luyện đến đâu. Ông ta đã đưa một cô gái đến ngồi uống rượu cùng thầy. Thầy Tế Công rượu say nhưng lòng không lay, thầy ngồi bất động như tượng và ngủ một mình trên giường lò, cô gái đó cũng phải đi ngủ một mình ở một nơi khác. Sáng hôm sau, Thảm Ngũ Quan nghe cô gái đó kể lại, tỏ ra hết sức khâm phục và nói: “Đạo cao long hổ phục, đức trọng quỷ thần khâm, thật không hổ danh là một người xuất gia.” Các câu chuyện về thầy Tế Công đi khắp nhân gian độ hoá chúng sinh thật nhiều không kể xiết và hết sức hấp dẫn ly kỳ. Sự du hí thần thông trong hơn 50 năm, từ vùng Tây Hồ non xanh nước biếc cho đến lưu vực Giang Nam Thái Hồ, khắp nơi đều truyền tụng về những câu chuyện thần kỳ của thầy Tế Công. Trong suốt khoảng thời gian ấy, thầy đã khuyên hoá nhân tâm, trừ ma hàng yêu, gìn giữ chánh khí cho đất trời, xây dựng cương thường trong nhân gian. Trên khắp thế gian, mọi người mọi nhà đều biết đến và truyền tụng nhau về Thầy Tế Công Hoạt Phật đời nhà Tống với những câu chuyện được lưu hương nghìn đời.

Để có thể tiếp tục cứu khổ cứu nạn tại nhân gian, Thầy Tế Công đã không luyến tiếc quả vị Cực lạc, 72 lần thầy giáng thế xuống nhân gian, đeo lá pháp thuyền từ bi, kết thiện duyên ở khắp nơi, tùy duyên độ hoá chúng sinh. Do đó, rất nhiều các vị tiền hiền chúng ta trong những kiếp trước đã từng là người thân, bằng hữu hay đệ tử của thầy. Cho nên, trong lần phổ độ tam tào này, chúng ta lại quỳ dưới cửa Phật của thầy, và chắc chắn duyên phận của chúng ta với thầy trong kiếp này sẽ càng đặc biệt hơn nhiều. Chúng ta may mắn được hưởng hồng ân sinh dưới thời bạch dương, phải biết nhận thức mỗi nhân duyên thù thắng này, tích cực gia nhập hàng ngũ những người tu Đạo, hành Đạo. Tự bản thân chúng ta phải biết nắm bắt và chia sẻ những gì mình đạt được cho người khác, để phần nào có thể báo đáp được sự to lớn của thiên ân sư đức, có vậy mới không uổng sống kiếp này.